

BIBLICKÉ ÚKOLY

III. čtvrtletí 1970

BOŽÍ PŘIKÁZÁNÍ
A ZASLÍBENÍ

Ú V O D

Poslušnost zjevené vůli Boží je pro křesťana podstatně důležitá. Každý Ježíšův následovník by měl s Kristem vyznat: „Abych činil vůli tvou, Bože můj, líbost mám; nebo zákon tvůj jest uprostřed vnitřností mých.“ (Ž 40, 9) Zákon, o němž zde žalmista prorocky mluví, neznamená jen Desatero, ale mnohá jiná přikázání, výzvy, napomenutí a oslovení, tak velice důležitá pro křesťanskou zkušenost. V následujících úkolech jsou probrána některá přikázání podrobněji, abychom lépe porozuměli Boží vůli. Dovíme se, že cesta poslušnosti je ozářena slávou, neboť každé přikázání a napomenutí je provázeno příslibem milosti. Pak i ten největší hříšník má možnost dosáhnout života věčného.

„Podmínky věčného života v době novozákonní jsou tytéž, jaké byly v ráji: dokonalá spravedlnost, soulad s Bohem a se zásadami jeho zákona. Starozákonní měřítko lidského charakteru je totéž, o jakém se dočteme v Novém zákoně. Toto měřítko není nedosažitelné. V každém přikázání a Božím napomenutí je jisté zaslíbení. Bůh se o to postaral, abychom mu mohli být podobní. Chce to umožnit všem, kdo se neřídí vlastní převrácenou vůlí a neodporují jeho milosti.“ (MB, str. 76)

„Vzhlédni nyní k nebi“

Základní verš 1. Moj 15, 5.

let. úkol

Náš život bývá často zahalen tajemstvím. Podle Pavlových výstižných slov vidíme „zrcadlem v záhadách“. Smíme však být Bohu vděční, že za touto clonou je jeho přítomnost. Mnozí lidé žijí ze dne na den zneklidnění a nehlídají k nebesům. Nebo i když hledí, nepostihují tam Boží slitovnici. Marně doufají, že zítřek jim přinese uspokojení, které nepoznali dnes. Avšak tajemství větší spokojenosti nacházíme v užším společenství s Kristem. Boží napomenutí „pohledte k nebesům“, nám bylo dáno proto, aby nás přivedlo do svaté blízkosti Vykupitele. Poslechnutí tohoto příkazu nás ujišťuje o Božím věčném milosrdenství a neochvějné věrnosti.

BOŽÍ PŘÍKAZ

1. Kdo přikázal Abrahámovi: „Vzhlédniž nyní k nebi“?
1 Moj 15, 1. 2. 5; srovnej Iz 40, 26. *Boží*

2. Jakým způsobem se Hospodin zjevil Abrahámovi?
1 Moj 15, 1. *neboj se, zůstal u tebe, protože Tvoje*

„Text naznačuje, že Abrahám dostal videní v noci. Byl v něm veden na otevřené prostranství a vyzván, aby pohlédl na hvězdné nebe a spočítal, může-li, ty miliardy zářných světů. Takový má být počet jeho potomků.“ (1BC, pozn. k 1 Moj 15, 5)

3. Jaká zaslíbení dal Pán Abrahámovi? 1 Moj 15, 5. 7.

„Bůh třikrát ujistil Abraháma, že to bude on, který zdědí celou kananejskou zemi. Od chvíle, kdy prvně vstoupil do Kanaánu, se prakticky však u něho nic nezměnilo. Bůh občas opakoval své zaslíbení a Abrahám je přijal, aniž kdy spatřil viditelné znamení jeho naplnění.“ (1BC, pozn. k 1 Moj 15, 7)

4. Jaká byla Abrahámova odpověď na Boží zaslíbení a za co se mu to počítalo? 1. Moj 15, 6; Žid 11, 6.

uvěřil Bohu a poslehl mu. Byl ze
„Pavel použil tento text za základní kámen, na němž postavil učení o ospravedlnění z víry (Řím 4, 3; Gal 3, 6). Ačkoli možnost, že by Abrahám mohl mít děti, se věkem stále zmenšovala, neváhal uvěřit, že se to jistě stane. Tvar hebrejského slova he 'em in pochází z téhož kmene jako slovo a me n, jímž zdůrazňujeme svou touhu, aby Bůh vyslyšel a splnil naše prosby. Toto slovo vyjadřuje naprostou důvěru v Boží moc a jeho zaslíbení. Tvar tohoto slova také vyjadřuje, že u Abraháma nešlo jen o chvilkovou vlastnost, ale o trvalý rys povahy. On věřil stále.“ (1BC, pozn. k 1 Moj 15, 6)

O ČEM SVĚDČÍ POHLED K NEBI

5. Co dovolil Bůh vidět Mojžíšovi pro jeho víru? Žid 11,

27: srovnaj Sk 7, 55. 56. Jediný viděl B
viditelného - jak se viděl

Mojžíš o Bohu nejen přemýšlel, on ho i viděl. Toto vidění mu trvale utkvělo v paměti a nikdy nezapomněl na jeho tvář. Ježíše viděl jako svého Spasitele a věřil, že jeho zásluhy mu budou připočteny. Tato víra nebyla u Mojžíše pouhou domněnkou, nýbrž živou skutečností. To je víra, kterou potřebujeme i my. Taková víra obstojí ve zkoušce. Jak často povolujeme pokušením, protože neupíráme zrak na Ježíše. Naše víra není trvalá. Počínáme si volně a hřešíme.“ (5T, str. 652)

6. Co viděl Jan, když pohleděl k nebesům? Zj 4, 1. 2; srovnej Iz 6, 1-4.

Jan viděl Boží
„Výraz ‚viděl jsem‘ Jan používá při každé nové scéně duchovního vidění nebo u nových symbolů. Výraz ‚dveře‘ zřejmě znamená vchod vedoucí k trůnní síni vesmíru. Tato síň byla ztotožňována s nejsvětějším místem nebeské svatyně — svatyní svatých.“ (7BC, pozn. k Zj 4, 1.)

7. Kam až sahá Boží milosrdenství a co má pro nás vykonat? Ž 36, 6.

Boží trůn je milosrdenství Trůn
Boží trůn je trůnem jeho milosrdenství. Milosrdenství a věrnost patří k Boží povaze. Jedno i druhé nás vyzývá, abychom pohlédli k nebi. Boží láska a milosrdenství jsou neoddělitelné.

8. Věříme-li v Boha, co smíme okusit? Jan 3, 16; 1. Jan 4, 7-11.

POHLED K NEBI

9. Jakého ujištění se nám dostává, hledíme-li k Bohu? Ž 121, 1. 2.

Pomocí ou Pána
„David složil 121. žalm na poušti Fáran, krátce po té, když se dověděl o smrti Samuele. (PP, 664) Když si uvědomil, že jeho poslední vlídný pozemský přítel odešel, obrátil se k Hospodinu, jedině své pomoci. Tento žalm byl velikým požehnáním nesčetným tisícům těch, kdož se nacházeli v situacích podobných, v jakých se octnul žal-mista sám.“ (3BC, pozn. k Ž 121, 1.)

Trůn Boží milosrdenství Hospodinu
10. Jak všeobsáhlé je zaslíbení Boží pomoci, hledíme-li k Bohu? Iz 40, 26. 28-31; Mt 28, 18.

Proč má tuto moc?
„Proč má tuto moc? Chce, abychom si uvědomili, že se

do nebe vrátil jako náš starší bratr, a že tuto bezmeznou moc dostal proto, aby pomáhal nám." (9T, str. 186)

11. Proč mají věřící na sklonku pozemských dějin vzhlízet vzhůru? Luk 21, 25–28.

Bible se vykoupení Vaše

„Kristus napomínal své učedníky, aby pozorovali znamení jeho druhého příchodu a těšili se z příznaků blízkosti svého krále. Řekl jim: ‚Až se to všechno počne dít, vzpřimte se, zdvihněte hlavy, protože se blíží vaše vykoupení.‘ Upozornil je na pučící stromy: ‚Když už vypučí, hledíte na to, sami od sebe poznáváte, že léto již je blízko. Tak i vy, když uzříte, že se toto děje, poznejte, že blízko je království Boží.‘ (GC, str. 308. 309)

12. Jak Pavel napomíná ty, kdož s Kristem povstali? Kol 3, 1–4; srovnej Mt 6, 33.

V nebesích není klidnější místo než u otce

„Povstali-li jste s Kristem, Pavel tu zdůrazňuje slavný nový počátek věřícího člověka. Všechno pohotové skutkařství a náboženská formalita odhaluje jen svou prázdnotu v porovnání s živým křesťanstvím.“ (7BC, pozn. ku Kol 3, 1.)

klidnější místo než u otce

2. úkol — 11. července 1970

„Neboj se!“

Základní verš: Iz 41, 10.

„Bát se je lidské, neboť instinkt strachu patří k naší povaze. Důvěra se rodí z poznání Boha. Je velký rozdíl mezi větou: ‚Když mám strach, volám k Bohu‘ a větou: ‚Důvěřuji Bohu a nebojím se.‘ Dobře je připomenout si,

že bázeň Boží nás vysvobozuje od nejrůznějších strachů jiných. Naše lidská ustrašenost dovede utlumit i ty nej-
ušlechtilější pohnutky; pustoší naši radost; maří klid; osla-
buje nás duchovně i tělesně.

Pojem strachu v bibli znamená celou škálu citových
projevů. Přesný významový odstín nebo stupeň strachu
nutno vyvodit z textové souvislosti, avšak ve většině pří-
padů biblického použití výraz strach přibližně odpovídá
našemu běžnému významu tohoto slova." (S. D. A. Bible
Dictionary, str. 346)

V Ě K S T R A C H U

1. Co má být podle Kristových slov jedním ze znamení
konce? Luk 21, 25. 26.

„Lidé z mrtvějí pro strach. Konec tohoto
textu zdůrazňuje tyto lidské obavy, když se budou ‚moci
nebeské pohybovat‘. Tato událost patří do sedmé apoka-
lyptické rány. Nevěřící hledí na tyto scény s úžasem
a hrůzou. Volají, aby na ně padly hory a skály a při-
kryly je.“ (5BC, pozn. k Luk 21, 25.

2. Jaké napomenutí má Bůh pro svůj lid za těchto okol-
ností? Luk 12, 32; Ž 91, 5.

„Na lid Boží čekají hrozná zkoušky a těžkosti. Duch
války podněcuje národy od jednoho konce země až k dru-
hému. Ale uprostřed doby soužení, jaké nebylo, co jsou
lidé, vyvolený lid Boží bude stát nepohnutelně. Satan
a jeho zástup nebude moci zničit dítky Boží, neboť mocní
andělé je budou ochraňovat!“ (9T, str. 17)

PŘÍČINY STRACHU

3. Jaká je poslední příčina všeho strachu? Iz 33, 14; 57, 20. 21; Viz Job 11, 14. 15.

„Nemají žádného pokoje. Pokoj je ovoce spravedlnosti. Zatímco mezi skutky těla patří nenávisť, různé, hněv, spory a bludná učení, patří láska, radost a pokoj mezi ovoce Ducha. Bezbožní se nemohou těšit ani z vnitřního duševního klidu ani z vnějšího pokoje. Když člověk opustí Boží zásady, dochází k neshodám, různicím a bojům. Chce-li svět odstranit boj, musí předně odstranit hříšů, který je příčinou všeho nepokoje. Jedině vnitřní spravedlnost může přinést vnější pokoj.“ (4BC, pozn. k Iz 57, 21)

4. Co bylo důvodem strachu učedníků za bouře? Mar 4, 36—40.

„Ve chvíli, kdy se Ježíš v bouři probudil, byl zcela klidný. Ani slovem či pohledem nejevil bázeň, protože v jeho srdci nebyl strach. Důvěřoval Otcově moci. Ježíš odpočíval s vírou, že ho Otec miluje a o něho pečuje. Kdyby učedníci v něho věřili, nemuseli se ničeho bát. Jejich strach v tomto nebezpečí svědčil o jejich nevěře. Ve svém úsilí zachránit se, zapomněli na Ježíše; obrátili se na něho teprve v zoufalé bezmocnosti, že jim pomůže.“ (DA, str. 336)

LÉK PROTI STRACHU

5. Jakým způsobem se David zbavil strachu? Ž 34, 5.

Je-li věřící postaven před pozemský soud pro pravdu evangelia, Kristus mu stojí po boku. Dostane-li se do žaláře, Kristus je při něm a svou láskou potěšuje jeho srdce. Má-li pro Krista i zemřít, Spasitel mu připomíná, že

život věčný mu vzít nemohou. „Doufejtež, já jsem přemohl svět.“ „Neboj se, nebo jsem já s tebou, nestrachujž se, nebo já jsem Bůh tvůj. Posilním tě a pomáhati budu tobě a podporati tě budu pravici spravedlnosti své.“ (Jan 16, 33; Iz 41, 10)

6. Který lék podle Boží rady působí proti strachu? Iz 43, 1–5.

„Úkol vykoupit nás připadnul tomu, kdo je nám ‚nejbližší‘. Ježíš se stal naším nejbližším právě proto, aby nás vykoupil. Láska našeho Spasitele je pevnější než láska otce, matky, bratra, přítele nebo milého.“ (DA, str. 327)

7. Jak se můžeme zbavit strachu? 1 Jan 4, 18.

„Protože láska nezná strach, ustrašený člověk je svědectvím toho, že ještě mnoho neví o nejvyšší podobě lásky, o níž apoštol mluví. Čím víc poznáváme Pána, tím víc ho milujeme a náš strach před mocným a neúprosným Bohem se mění v obavu nezklamati Přítele. Čím je v nás víc lásky, tím méně je strachu. Jsme-li tak v zajetí dokonalé a každého sobectví zbavené lásky, pak se nemusíme strachovat ani před Bohem ani před člověkem. Nebudeme se bát člověka, neboť víme, že náš milující Příklad nedopustí nic, co by nám nakonec nebylo k dobrému. Víme, že bude s námi na všech cestách, v soužení i v nebezpečí.“ (7BC, pozn. k 1 Jana 4, 18)

8. Pro kterých pět důvodů se nemáme bát? Iz 41, 10.

PŘÍKLADY NEBOJÁCNOSTI

9. Jaký šlechetný příklad nebojácnosti nacházíme v životě Jozua a Kálefa? 4 Moj 14, 1. 2. 6–9.

Izraelští reptali proti Bohu, protože uvěřili falešným

zprávám vyzvědačů. O tom čteme: „Šli tak daleko, že si volili náčelníka, aby je opět uvedl do země utrpení a poroby, z níž byli vysvobozeni silnou rukou Všemohoucího. Mojžíš a Árón padli na tvář svou přede vším množstvím synů Izraelských, nevědouce co počítí, aby je odvrátili od jejich ukvapeného a vášnivého úmyslu. Kálef a Jozue se snažili zmatek uklidnit. Na znamení bolesti a rozhořčení roztrhli svůj oděv, vnikli mezi lid a jejich silný hlas přerušil nářek a vzrušení.“ (PP, str. 389. 390.)

10. Která zkušenost z Danielova života svědčí o jeho nebojácnosti? Dan 6, 16—23.

„Z vysvobození Daniele se můžeme poučit, že lid Boží v dobách pokušení a protivenství má být takový, jako v době, kdy se mu vše dařilo. Daniel v jámě lvů byl právě takovým mužem, jako když stával před králem ve funkci ministra nebo proroka Božího. Člověk, který spoléhá na Boha, bude se v hodině největšího pokušení chovat právě tak, jako v dobách blaha, když se těší Boží milosti.

Nebe je blízké těm, kteří trpí pro spravedlnost. Kristus se zastává svého lidu; utrpení svatých je také utrpením jeho; kdo se dotýká jeho vyvolených, dotýká se jeho. Moc, která může vysvobodit z tělesné bídy a nouze, vysvobozuje také z hříchu. Tak může Boží služebník za všech okolností zůstat věrný a z milosti Boží zvítězit.“ (PK, str. 545)

11. Jak projevil apoštol Pavel svou nebojácnost tváří v tvář smrti? Sk 27, 21—25.

„Ačkoli apoštol sám tělesně trpěl, i v té nejtemnější hodině měl povzbuzující slova pro druhé. Vírou se chopil ramene Všemohoucího a celým srdcem spoléhal na Boha. Nebál se o sebe, protože věděl, že ho Bůh zachová, aby mohl v Římě svědčit o Kristově pravdě. Když nyní úpěnlivě prosil Boha o zachování jejich života, bylo mu zje-

veno, že jeho modlitba byla vyslyšena. Když brzy potom bouře poněkud ustala, Pavel vystoupil na palubu a promluvil: „Nikdo z vás nezahyne, neboť důvěřuji Bohu, že se stane tak, jak mi bylo řečeno.“ (AA, str. 442. 443)

---

3. úkol — 18. července 1970

Vykonavatelé slova

Základní verš: Jak 1, 22.

Poslušností měl lid prokázat svou víru. Všichni, kteří doufají, že budou vykoupení zásluhami krve Kristovy, by měli potvrdit svou víru činy. Poněvadž nás toliko Kristus může zachránit před trestem za přestoupení, musíme se odvrátit od hřichu k poslušnosti. Člověk bude spasen vírou, nikoli skutky; víru však musí dokázat svými činy. Bůh dal svého Syna, aby zemřel za odstranění hříchů. On dal svítit světlu pravdy, ukázal cestu života, on nám dal opatření i přikázání. Člověk musí spolupracovat s těmito spásnými prostředky. Člověk si musí vážit těch pomocných prostředků, které Bůh předurčil a používat je, věřit všem Božím požadavkům a podle nich žít.“ (PP, str. 279)

VYKONAVATELÉ SLOVA JSOU POSLUŠNI.

1. Jaký příklad poslušnosti nám dal Bůh v Kristu? Fil 2, 6—8.

„Ježíš byl poslušný až k smrti. Bylo pokořením pro Boha stát se člověkem a jako člověk zemřít potupnou

smrtí na kříži. Kristova poslušnost musí být naší poslušností. Kristus byl poslušný „v těle“. Byl člověkem zápasícím o život podobně jako my. Skličovala ho satanská pokušení, on však přemohl dábla mocí svatého Ducha, jak to smíme dělat i my. Nepoužil žádné síly, kterou bychom nemohli použít i my.“ (7BC, pozn. k Fil 2, 8)

2. Jak vysoce Bůh cení poslušnost? 1. Sam 15, 22; srovnej 1 Kor 10, 5.

„Saul myslil, že ve válečném tažení proti Amalechovi učinil vše, co mu Bůh poručil. Pánu se nelíbila jen částečná poslušnost, ani nechtěl přezírat to, co bylo zanedbáno. Bůh člověku nedovolil, aby se odchyloval od jeho požadavků. Pán prohlásil Izraeli: ‚Nebudete dělati tak...‘, nýbrž ‚ostříhej a poslouvej všech slov těchto, která já přikazuji tobě‘. (5 Moj 12, 8. 28) Rozhodujeme-li se pro nějaké počínání, nesmíme se tázat, působí-li nám strast, ale je-li v souladu s vůlí Boží. ‚Cesta zdá se přímá člověku, avšak dokonání její je cesta smrti.‘ (Přisl 14, 12)“
— (PP 634)

3. Co říká Bůh o činiteli slova? Luk 11, 28; Zj 1, 3; Jak 1, 25.

Bůh nás chce požehnat, ale jeho požehnání je podmíněno poslušností. U Luk 11, 28 jsou uvedeny dvě podmínky. Předně nutnost „slyšet“ a pak „zachovávat“, t. j. činit. Volit musíme sami. Jedině my se můžeme rozhodnout. Slova, která Bůh kdysi řekl svému lidu, platí dodnes. Dosud říká: „Požehnání, budete-li poslouchati... zlořečení pak, jestliže byste neposlouchali.“ (5 Moj 11, 27. 28)

4. Komu přirovnává Ježíš člověka, který slyší jeho slova a nečiní je? Mt 7, 24. 25.

POSLUCHAČI SLOVA

5. Komu je v podobenství připodobněn člověk, který slyší a nečiní? Jaký je výsledek takového počínání? Mt 7, 26. 27.

„Kristus vyložil lidem zásady svého království a označil je za hlavní normu života. Kvůli ujasnění dává ještě názorný příklad. Říká: Nestačí, abyste má slova toliko slyšeli. Musíte je upevnit poslušností. Vlastní já je jen nestálý písek. Budujete-li na lidských teoriích a nápadech, dům se vám zhroutí. Větry pokušení a zkoušek ho strhnou. Avšak tyto zásady, které jsem vám oznámil, budou trvat. Přijměte mne. Budujte na mém slově.“ (DA, 314)

6. Co dělají posluchači slova? Jak 1, 22.

„Jde o sebeklam z nesprávného uvažování. Posluchač se mylně domnívá, že pouhým nasloucháním nebo diskotváním o Boží pravdě nebo členstvím v církvi má spasení zajištěno. Jde však o celkovou změnu života mocí svatého Ducha; jen tak se z věřícího posluchače může stát ‚činitel slova‘.“ (7BC, pozn. k Jak 1, 22.)

7. Jak znázorňuje apoštol Jakub počínání posluchačů slova? Jak 1, 23. 24.

„Tak jako zrcadlo odráží podobu lidské tváře, tak i Boží zákon ukazuje porušené a hříchem posvrtné jednání. Slyšení a chápání Božího slova lze přirovnat pohledu do zrcadla. Vidíme-li v Kristově povaze jeho dokonalost, uvědomujeme si svou vlastní mdlobu a porušenost. Zrcadlo pravdy nikdy nelichotí. Pavel nevěděl o své hříšné povaze, dokud se nepodíval do zrcadla zákona. Bez tohoto zrcadla si připadal mravně bezúhonný a duchovně živý. Když však pochopil hloubku jeho zásad, uvědomil si, že je duchovně mrtvý.“ (7BC, pozn. k Jak. 1, 23)

CHARAKTERISTIKA ČINITELŮ SLOVA

8. Co v nás způsobuje znovuzrození? 1 Pet 1, 22. 23;
srovnej Mt 18, 3; 2 Kor 5, 17.

„Písmo je Božím slovem pro člověka... Přijetím jeho zásad může každý člověk zažít znovuzrození, získat naději, sílu a křesťanskou povahu. Bez slova Božího člověk nemůže očekávat mravní proměnu ani duchovní obnovu.“
(7BC, pozn. k 1 Pet 1, 23)

9. Jakou zkušenost víry prožívá křesťan? 2 Pet 3, 18;
srovnej 1 Pet 1, 5—7.

Bez Božího slova není duchovního rozmachu. Ježíš řekl: „Slova kteráž já mluvím vám, duch jsou a život jsou.“
Jan 6, 63. Chceme-li duchovně růst, musíme přijmout duchovní pokrm. Ten je v Božím slově.

10. Co nás má vést po stezce našeho života? Ž 119, 105.

Protože Boží slovo je světlem, je rozumné věřit, že pouze činitelé slova chodí v Božím světle. Čím víc toužíme po poznání Boží vůle a chceme žít podle jeho světla, tím jasnější a bezpečnější bude naše křesťanská zkušenost.

„Boží slovo osvěcuje cestu tak, že lidé mohou bezpečně kráčet v duchovní temnotě tohoto světa. Ten, koho toto slovo vede, nemusí klópytat ani na cestě plné nepřátelských úkladů.“ (3BC, pozn. k Ž 119, 105)

11. Co nás posiluje proti hříchu? Ž 119, 11; 1 Jana 2, 14; srovnej Mt 4, 4. 7. 10.

„Tento verš vyjadřuje tajemství pravého křesťanského života. Pouhé poznání Božího slova nás nezachrání před hříchem. Přijmeme-li však toto slovo do srdce, budeme

vyzbrojeni do boje i k vítězství nad nepřítelem." (3BC, pozn. k Ž 119, 11)

12. Čím se vyznačuje život činitele slova? 2 Tim 3, 16. 17; srovnej Jan 15, 2–5. 16.

„Trvale živé spojení s Kristem je podstatně důležité pro růst a přinášení ovoce. Zdárný život větve není jinak možný. Každá ratolest musí být bezprostředně spojena s kmenem. Každý člen musí přinášet plody vlastního života.“ (5BC, pozn. k Jan 15, 4.)

---

4. úkol — 25. července 1970

„Posečkej na Boha“

Základní verš: Ž 42, 6.

„Naděje a odvaha jsou důležité k dokonalé službě Bohu. Jsou ovocem víry. Malomyslnost je hříšná a bezdůvodná. Bůh může a chce hojně požehnat své služebníky silou potřebnou pro životní zkoušky a zápasy. Plány nepřítele se mohou zdát pevné a neochvějné, ale Bůh zmaří i ty nejrafinovanější. Dělá to svým časem a svým způsobem, když vidí, že víra jeho služebníků byla dostatečně vyzkoušena.“ (PK, str. 164)

DŮLEŽITOST PŘIKÁZÁNÍ

1. Jaký je stav lidí bez Krista? Ef 2, 12.

„Výraz ‚bez Krista‘ neznamena odsouzení pohanů; je to jen konstatování skutečnosti, že bez spojení s Mesiášem

byli bez pramene síly. Tento výraz je pravým opakem výrazu „v Kristu.“ (6BC, pozn. k Ef 2, 12)

2. Co říká Písmo o falešné naději pokrytců a nevěřících? Job 8, 13–15; 11, 20.

ZDROJ KŘESŤANSKÉ NADĚJE

3. Co říkají Pavel a Jeremiáš o naší naději? 1 Tim 1, 1; Jer 17, 7.

„Kristus je cílem a zdrojem naděje člověka. V Kristu mohou lidé najít základ své naděje pro časný i věčný život.“ (7BC, pozn. k 1 Tim 1, 1)

4. Co pro nás činí Boží slovo? Řím 15, 4.

„Písmo dodává naději všem, kdo trpí pro Pána. Útěcha, kterou dostává křesťan v soužení, jej utvrzuje a posiluje.“ (6BC, pozn. k Řím 15, 4)

5. Co říká pisatel listu k Židům o vztahu víry a naděje? Žid 11, 1.

Víra a naděje jsou neoddělitelné. Čím pevnější víra, tím jasnější naděje. Živá víra vede k uskutečnění naší naděje. Víra pomáhá křesťanovi chopit se toho, co mu bylo zaslíbeno. Naprostá důvěra v toho, který zaslíbil, dodává jistotu, že všechna zaslíbení se v příhodný čas splní. Věřícímu křesťanu víra nepomáhá jen očekávat zaslíbená požehnání, nýbrž už nyní je přijímat a těšit se z nich. Tak se ze slíbeného dědictví stává přítomné vlastnictví.“ (7BC, pozn. k Žid 11, 1)

DOUFÁNÍ V BOHA

6. Která událost Ježíšova života nás přivádí k živé naději? 1 Pet 1, 3; srovnej Sk 26, 6—8; Iz 26, 19.

„V Kristu je život původní, nevypůjčený, neodvozený. ‚Kdo má Syna, má život.‘ (1 Jan 5, 12) Kristovo božství je jistotou věřících o věčném životě. Ježíš řekl ‚Kdo věří ve mne, byť pak i umřel, živ bude. A každý, kdož jest živ a věří ve mne, neumře na věky.‘“ (DA, str. 530)

„Při Spasitelově zmrtvýchvstání se otevřelo několik hrobů, ale při jeho druhém příchodu všechny Boží dítky uslyší jeho hlas a vyjdou ze svých hrobů v slávě nesmrtelného života. Tatáž moc, která vyvedla Krista z hrobu, přivede k životu i jeho církve. Kristus je ‚nade všechny vlády a vrchnosti, mocnosti a panství a nad každé jméno, které jest jmenováno nejenom v tomto věku, ale i v budoucím.‘“ (DA, str. 787)

7. K čemu je přirovnána křesťanská naděje? Žid 6, 17—19.

Kotva patří k nezbytně nutnému vybavení každé loď. Používáme ji v čase potřeby. Její mechanismus musí být v naprosto bezvadném stavu. Život věřících křesťanů lze přirovnat plavbě po rozbouřeném moři, při které je nevyhnutelně nutná spolehlivá kotva. Je jí naše naděje v Kristu. Tato naděje nás převede přes všechny bouře a bezpečně dopraví do přístavu věčného pokoje.

8. Jak nazývá Pavel naději a s čím ji spojuje? Tit 2, 13.

„Naděje, že Kristus přijde po druhé, osvěžovala křesťanskou víru téměř dva tisíce let, oživovala ducha věřících a dodávala odvahy ve všech příkořích života. Temné chvíle znechucení, zklamání a žalu tohoto života jsou slavně vyváženy křesťanskou nadějí na druhý advent.“ (7BC, pozn. k Tit 2, 13)

V Ý Z N A M N A D Ě J E

9. Co mají dělat ti, kteří doufají v Hospodina? Ž 31, 25.

„Mít naději v Hospodina znamená očekávat na něho. Naděje a očekávání patří k sobě. Naděje je hybnou silou života věřícího člověka.“ (3BC, pozn. k Ž 31, 25)

10. Jak podle žalmistových slov naděje ovlivňuje život? Ž 146, 5.

„Naděje je balzámem a radostí života. V životních zápasech a v soužení oživuje ducha.“ (3BC, pozn. k Ž 146, 5)

11. K jaké změně dochází v životě toho, kdo doufá, že uzří svého Pána? 1 Jan 3, 2. 3.

„Jan byl učitelem posvěcení a do svých epištol ukládal neomylná pravidla křesťanského chování. ‚Kdo praví, že v něm zůstává, tení má, jakž on chodil, tak choditi‘ (1 Jan 2,6). Učil, že křesťan musí být čistého srdce a musí vést čistý život. Nikdy se nesmí spokojit s prázdným vyznáním. Jako je Bůh svatý ve své sféře, může i padlý člověk být skrze víru v Krista svatý v rozsahu svých lidských možností.“ (AA, str. 559)

12. Čím bude podle proroka Joele Hospodin svému lidu? Joel 3, 16.

13. Co čteme o spravedlivém, když stojí tváří v tvář smrti? Přísl. 14, 32; srovnej 1 Tes 4, 16. 17.

„Drahá je před očima Hospodinovými smrt svatých jeho.“ (Ž 116, 15) „Satan je připraven oloupit věřícího o jistotu Boží přítomnosti. Chce uhasit každý záblesk naděje a zamezit přístup každému paprsku světla; nesmíme mu to však dovolit.“ (SC, str. 53)

„Následuj trpělivosti“

Základní verš: 1 Tim 6, 11.

„Trpělivost je vlastnost, která navzdory všem těžkým okolnostem a utrpením důvěřivě očekává žádoucí konec. Z hlediska toho, že ‚musíme mnohým utrpením vjít do království Božího‘ — a zvláště proto, že přicházející království Boží předpokládá delší čekací-lhůtu, stává se trpělivost základní křesťanskou ctností... Trpělivost nám připomíná, že ‚utrpení přítomného času nejsou ničím proti budoucí slávě, jež se má zjevit.‘“ (SDA Bible Dictionary, str. 818)

POTŘEBA TRPĚLIVOSTI

1. Co máme podle apoštola Jakuba dělat, víme-li o blízkosti Kristova příchodu? Jak 5, 7. 8.

„Z hlediska 2. příchodu Páně Jakub nabádá své spolu věřící, aby byli trpělivi v protivenstvích a neztráceli od vahu. Perspektiva krátkého pozemského utrpení v porovnání s nekonečnou radostí věčného života byla věřícímu lidu vždy pramenem povzbuzení.“ (7BC, pozn. k Jak 5, 7)

2. Jak působí símě Božího slova, padne-li do upřímného srdce? Luk 8, 15.
3. Koho zvláště se týká napomenutí „následuj trpělivosti“? 1 Tim 6, 11; Žid 10, 36.

Napomenutí „následuj trpělivosti“ nebylo dáno člověku nevěřícímu, ale Timoteovi, „muži Božímu“. Mělo-li vý-

znam pro něj, tím významnější je dnes pro nás, uvědomíme-li si, že žijeme ve věku netrpělivosti. Situace v dnešním světě by nás neměla zneklidňovat, ale spíše nabádat k ‚nasledování trpělivosti‘. Pán nám říká: „Potřebujete vytrvalosti, — již jen chvílku malou, zcela malou, a ten, jenž má přijít, přijde, neomešká se.“ (Žid 10, 36. 37)

4. Co je výsledkem trpělivosti v našem životě? Jak 1, 2—4.

Trpělivá vytrvalost nás má provázet až do konce. „Ani jediný významný rys charakteru nám nemá chybět; všechno nutno rozvinout k dokonalosti. Trpělivá vytrvalost nám pomůže plnit svěřený úkol, jímž je následování Krista.“ 7BC, pozn. k Jak 1, 4)

5. Jakého napomenutí máme dbát, chceme-li zvítězit v křesťanském životě? Žid 12, 1. 2.

„Život křesťana je přirovnán běhu o závod. Jelikož křesťanský běh je celoživotní zkušenost, vyžaduje trpělivost a vytrvalost. Vytrvalost v soužení i v sklamáni a trpělivost při očekávání odměny na konci běhu. V listě Židům se často vyskytuje napomenutí k trpělivé vytrvalosti.“ (7BC, pozn. k Žid 12, 1)

„V listě Židům je zvlášť vyzdvížena poctivost úmyslu, kterou by se měl vyznačovat běh křesťana o život věčný. ‚Odhoďte všechnu přítěž a hřích, snadno nás obklopující, a podstupme vytrvale závodní běh, který je nám určen; hledme přitom na Ježíše, jako na vůdce a dokonavatele víry.‘ (Žid 12, 1. 2) Závist, nenávisť, podezřívání, pomluvy a lakomství jsou přítěží, kterou křesťan musí odvrhnout, chce-li mít úspěch ve svém běhu o nesmrtelnost. Každý návyk nebo obyčej, který svádí k hříchu nebo zneuctívá Krista, nutno za každou cenu zavrhnout. Požehnání nebes nemůže spočinout na nikom, kdo uráží věčné Boží zásady. Jediný hřích může přivodit úpadek charakteru a svěst jiné.“ (AA, str. 312)

POMŮCKY K TRPĚLIVOSTI

6. Co dělal Pavel, aby zvítězil v křesťanském běhu? 1 Kor 9, 25—27.

„Apoštol Pavel přirovnává běh o závod s životním během věřícího člověka. Zdůrazňuje přípravu, která je předpokladem vítězství, předcházející sebeovládání, střídanou stravu, nutnost zdrženlivosti. ‚A všeliký, kdož bojuje, ve všem je zdrženlivý‘. Běžci se zdržovali každého požitku, který by mohl oslabit jejich tělesné síly. Vytrvalou přísnou kázní se snažili silit své svaly, aby je v den závodu mohli napnout do krajnosti. Tak je tomu i v duchovním životě. Křesťan, jehož věčné blaho je v sázce, musí podřídit své choutky a náruživosti rozumu a vůli Boží! Neměl by nikdy dopustit, aby zábavy, požitek nebo pohodlí zaujaly jeho pozornost. Měl by všechny své návyky a sklony držet co nejpřísněji na uzdě a nechat se ovládat světlem Božího slova a Duchem svatým.“ (AA, str. 311)

7. V jaké souvislosti píše ap. Petr o trpělivosti? 2 Pet 1, 5—7.

„Zdůrazněním těchto vlastností sestavuje apoštol žebřík křesťanského pokroku. Jeho jednotlivé stupně představují stálý vzrůst, který nezná zastavení: víra, ctnost, umění, zdrženlivost, trpělivost, pobožnost, bratrská a všeobecná láska. Kráčíme-li po nich krok za krokem, dostane se nám moudrosti, spravedlnosti, posvěcení i vykoupení.“ (AA, str. 530)

8. Proč nás Písmo napomíná, abychom se „chlubili utrpením“? Řím 5, 3—5; srovnej 1 Pet 4, 12. 13.

„V přirozeném, neznovuzrozeném člověku vyvolává soužení a protivenství často jen netrpělivost nebo zřeknutí se dobrého předsevzetí. Avšak u lidí věřících, žijících pod vlivem ducha lásky, vyvolává utrpení a soužení ještě do-

konalejší trpělivost a mužnou vytrvalost.“ (6BC, pozn. k Řím 5, 3)

PŘÍKLADY TRPĚLIVOSTI

9. Co bylo u Mojžíše jednou z vynikajících vlastností jeho života? 4 Moj 12, 3.

„Zkušenost, kterou získal v těžkých letech pobytem v zemi Madiánské — duch pokory a shovívavosti — jej připravila k tomu, že v trpělivosti snášel nedůvěru a reptání národa, pýchu a závist těch, kteří měli být jeho neochvějnými pomocníky. Byl pak Mojžíš člověk nejtišší ze všech lidí, kteří byli na tváři země. Proto mu byla dána přednostně Boží moudrost k vedení.“ (PP, str. 384)

10. Koho uvádí Jakub jako příklad trpělivosti? Jak 5, 10. 11.

„Příklad utrpení proroků nás má chránit před rezignací. Jejich příklad trpělivosti by měl povzbudit k trpělivosti i nás.“ (7BC, pozn. k Jak 5, 11)

TRPĚLIVOST A DRUHÝ PŘÍCHOD

11. Čím se mají při Kristově příchodu zvláště vyznačovat věřící lidé? Zj 14, 12a.

12. Co řeknou při Ježíšově příchodu ti, kteří ho trpělivě očekávali? Iz 25, 9.

„Svým věrným následovníkům byl Kristus stálým průvodcem a příkladem. Oni žili v nejužším spojení v ustavičném společenství s Bohem. Nad nimi vzešla sláva Hospodinova. V nich se zrcadlilo světlo poznání slávy Boží.“

Nyní se radují z nezkalené záře velebnosti a slávy svého Krále. Jsou připraveni pro společenství v nebi, neboť mají nebe ve svém srdci.

Se zdviženými hlavami, ozářenými jasnými paprsky Slunce spravedlnosti se radují, že se blíží jejich vykoupení. Jdou vstříc ženichovi a volají: „Aj, Bůh náš tento jest; očekávali jsme jej a vysvobodil nás.“ — Iz 25, 9. (COL, str. 421)

---

6. úkol — 8. srpna 1970

„Milujte své nepřátele“

Základní verš: Mt 5, 44.

„Ještě v době, pokud jsme nebyli obráceni, když jsme byli nelaskaví a nemilovali jsme jedni druhé, se náš nebeský Otec nad námi slitoval. Když se zjevila dobrota a laskavost našeho Spasitele, spasil nás ne pro skutky, které jsme konali ve snaze o spravedlnost, nýbrž podle svého milosrdenství. Přijmeme-li jeho lásku, budeme podobně laskaví a něžní nejen vůči těm, kteří se nám líbí, ale i k lidem všelijak bloudícím a porušeným.“ (MB, str. 75)

PŘÍKAZ LÁSKY K NEPŘÁTELŮM

1. Co říká Pavel o neobráceném a tělesném smýšlení?
Řím 8, 7.

„Příkaz ‚milujte nepřátele své‘ není snadný. Lidský řečeno je to nemožné, protože přirozený člověk žádá ‚oko za

oko a zub za zub' (Mat 5, 38). Kristus však přesto říká: ‚Milujte nepřátele své‘. Sám se k nám choval také tak. Vyzývá nás, abychom jej následovali.“

„Duch lásky, tichosti a snášenlivosti, který ovládá náš život, bude moci obměkčit tvrdé lidské srdce a získat pro Krista i nejzatvrzelejší odpůrce víry.“ (5T, str. 174)

2. K čemu vyzýval Bůh starého Izraele? 3 Moj 19, 18; 5 Moj 10, 17–19.

„Lidskou slabostí je touha ‚vyúčtovat‘ si to s těmi, kteří nám ublížili; avšak Písmo neschvaluje tento postup. Pavel říká: ‚Nemstěte se sami, milovaní, ale ponechte průchod Božímu hněvu‘. (Řím 12, 19) V napomenutí milovat bližního je obsaženo šest přikázání. Kristus řekl: ‚Slyšeli jste, že bylo řečeno: Miluj svého bližního a nenávid svého nepřítele. Ale já vám pravím, milujte své nepřátele‘.“ (1BC, pozn. k 3 Moj 19, 18)

3. Jaký příklad lásky nám Kristus zanechal a k čemu nás vyzval? Jan 13, 34; Luk 6, 27–29.

Nové přikázání nenahradilo Desatero. Zákon je tak věčný, jako sám Bůh, neboť je obrazem jeho charakteru. Nové přikázání jen zvýrazňuje platnost Božího zákona. Ježíš řekl: „Budete-li zachovávat mé přikazy, zůstanete v mé lásce, jako jsem já zachovával přikazy svého Otce a zůstávám v jeho lásce.“ (Jan 15, 10) Nejlepším důkazem platnosti Božího zákona je Kristova smrt. Kdyby zákon mohl být změněn nebo odstraněn, pak by Kristova smrt byla zbytečná.

4. Co je jedním ze znamení posledních dnů? 2 Tim 3, 1. 2a; Mt 24, 12.

„Kristus řekl: ‚Přikázání nové dávám vám, abyste se milovali vespolek, jakož já miloval jsem vás‘ (Jan 13, 34). Jaký podivuhodný výrok, a přece jak málo je ho dbáno!

V církvi Boží vládne politováníšhodný nedostatek bratrské lásky. Mnozí, kteří předstírají lásku ke Spasiteli, se mezi sebou nemilují. Nevěřící pozorují takové lidi, kteří vyznávají křesťanství, aby viděli, zda jim jejich víra ovlivňuje život. Porovnávají, zda charakter věřících vykazuje nedostatky nebo dělají-li skutky, jež odporují jejich vyznání. Křesťané by proto neměli dávat nepříteli možnost, aby se na ně ukazovalo prstem a říkalo se: Hleďte, jak tito lidé, kteří si říkají křesťané, se navzájem nenávidí. Křesťané jsou členové jedné rodiny, jsou dítkami Božími a všichni mají stejnou blahoslavenou naději na nesmrtelnost. Pouto, které je pojí, mělo by být proto co nejpevnější a nejněžnější.“ (AA, str. 250)

KDO NENÁVIDÍ, JE VE TMĚ

5. Co je příčinou toho, že chodíme ve tmě? 1 Jan 2, 9. 11.

„Písmo nic neříká o nějakém stupni nenávisti. U některých věřících může existovat jistý stav tzv. pasivního nemilování, jakož i aktivní nelibosti nebo zlomyslné nenávisti, poškozující nenáviděného. Ta nejmenší stopa nenávisti stačí, aby bylo zjevné, že Bůh lásky nepřebývá v našem srdci.“ (7BC, pozn. k 1 Jan 2, 9)

6. Koho jmenuje Písmo lhářem? 1 Jan 4,20.

„Milovat Boha slovem není těžké. Apoštol upozorňuje, že opravdovost tohoto tvrzení se lehce pozná. Samotné vyznání nestačí. Vyznavač ho musí osvědčit postojem vůči svým spolubližním. Průzkum kvality lásky člověka k bratřím spolehlivě ukáže stupeň lásky k Bohu.

Jan udává měřítko, podle něhož poznáme, zda milujeme Boha. Neodpovídá-li naše láska tomuto měřítku, a my přesto tvrdíme, že Boha milujeme, pak jsme lháři.“ (7BC, pozn. k 1 Jan 4, 20)

7. Co říká Jan o člověku, který nenávidí svého bratra? Jaké jsou jeho výhledy na věčný život? 1 Jan 3, 15.

„Jan ukazuje na důsledky nenávisti. Člověka možno zabít i jinak než jen fyzickým násilím. Pomluva může člověka tak znechutit, že ochromí další rozvoj jeho vrozených schopností, a tím zničí část jeho života. Nelaskavé chování některých členů církve může uhasit nadšení jiných a způsobit ztrátu víry v Krista, a tím je duchovně zničit.“ (7BC, pozn. k 1 Jan 3, 15)

LÁSKA, KTERÁ MILUJE NEPŘÍTELE

8. Co svědčí o tom, že pravá láska pochází z nebe? Jan 3, 16; 1 Jan 4, 9.

„ — ‚Poněvadž duše svoje očistili jste poslušenstvím pravdy skrze ducha k milování neošemetnému bratrstva, z čistého srdce jedni druhé milujte snažně‘. Boží slovo je prostředek, kterým Pán zjevuje svého Ducha a svou moc. Poslušnost slova plodí ovoce. Jeho jakost je v ‚neošemetném bratrství‘. Tato láska je nebeského původu a působí vysoké, vznešené pohnutky a nesobecké skutky.“ (AA, str. 519. 520)

9. Kdo je původcem Boží lásky v našem srdci? Řím 5, 5; Gal 5, 22.

„Boží zákon je naplněn pouze tehdy, když lidé milují srdcem, duší, myslí a silou své bližní jako sami sebe. Právě projev této lásky přináší slávu Bohu na výsostech a na zemi pokoj lidem dobré vůle. Pán je oslaven, když je dosažen tento veliký cíl jeho zákona. Je to dílo svatého Ducha, aby probouzel lásku v lidských srdcích; neboť láska jest živou zásadou bratrstva.“ (8T, str. 139)

10. Jaký je důsledek pravého odpuštění? Luk 7, 47.

„Třebaže se nechceš připojit k záchraně ztraceného, nebude tím radost v nebi nijak pokážena. Nalezený hříšník zaujme své místo po boku Otcově i v jeho díle. Komu je mnoho odpuštěno, ten také mnoho miluje. Ty však se octneš venku v temnosti, neboť kdo nemiluje, nezná Boha; nebo Bůh láska jest.“ (COL, str. 211)

„Nám bude odpuštěno podle toho, jak jsme my odpustili. Důvod veškerého odpuštění záleží v nezasloužené lásce Boží; ale svým chováním k jiným osvědčujeme, zda jsme si onu lásku přivlastnili. Proto Pán Ježíš pravil: ‚Kterým soudem soudíte, týmž budete souzeni; a kterou měrou měříte, bude vám zase odměřeno.‘“ (COL, str. 251)

PŘÍKLADY TĚCH, KTERÍ MILOVALI SVÉ NEPŘÁTELE

11. Při které zvláštní příležitosti Kristus osvědčil svou lásku k nepřítelům? Luk 23, 34; srovnej Řím 5, 6—10.

„V člověku nebylo nic, co by si zasluhovalo Boží lásku. Boží láska vůči nám nebyla odpovědí na nějakou naši lásku k němu, neboť jsme byli jeho nepřáteli. V tom je právě láska, že Bůh nás miloval dřív, než my jeho.“ (6BC, pozn. k Řím 5, 8)

12. Jak se zachoval Štěpán ke svým nepřítelům? Sk 7, 55—60.

13. Jak se zachoval Pavel vůči těm, kteří zasluhovali potrestání? 2 Kor 2, 4—8.

„Úspěch v jednání s hříšníky nelze dosáhnout tvrdou kritikou, posměchem nebo zveřejňováním jejich předsudků. Ale to, co nemohou dosáhnout tyto ostré způsoby, docílí často laskavé slovo. Pohled na člena církve, který upadl do hříchu, probouzí zármutek a bolest každého pravého ná-

sledovníka Kristova. Opravdový zájem a křesťanská láska sjednocují církev v postupu vůči pobloudilým." (6BC, pozn. k 2 Kor 2, 4)

---

7. úkol — 15. srpna 1970

Nesudte

Základní verš: Mat 7, 1.

„Víme-li, jak je Bůh shovívavý k nám, nebudeme sami soudit jiné. Jak by byli překvapeni společníci Ježíšovi za jeho pozemského života, kdyby, znajíce ho, byli slyšeli, že někoho obviňoval, podezíral nebo byl k němu netrpělivý. Nikdy nezapomeňme, že ti, kdo Krista milují, mají ho představovat svým charakterem. ‚Milujte se vespolek srdečně bratrskou láskou, předstihujte se vzájemně v uctivosti‘ (Řím 12, 10). ‚Neodplácejte zlo zlem, urážku urážkou, ale naopak žehnejte, neboť k tomu jste byli povoláni, aby se vám dostalo údělem požehnaní.‘ (1 Pet 3, 9)“ (MH, str. 489)

POSUZOVÁNÍ JINÝCH

1. Jak varuje Kristus ty lidi, kteří posuzují jiné? Mat 7, 1–2.

„Ježíš se tu zmiňuje spíše o posuzování pohnutek jiných lidí než o souzení správnosti či nesprávnosti jejich činů. Jedině Bůh může posoudit lidské pohnutky, neboť on jediný dovede číst i ty nejskrytější myšlenky. Bůh miluje hříšníka, ale nenávidí hřích. Lidé, kteří posuzují jen podle

vnějšího zdání, bez ohledu na pohnutky srdce, se nutně mylí. Ježš tu nemíní posouzení, jímž má křesťan rozeznávat správné od nesprávného, nýbrž spíše návyk ostré, povýšenecké a obvykle nespravedlivé kritiky.“ (5BC, pozn. k Mat 7, 1)

2. Proti čemu se všeobecně prohřešujeme, soudíme-li jiné? Řím 2, 1.

„Ti, kdo odsuzují nebo kritizují jiné, jsou sami vinní, neboť dělají totéž. Odsuzováním jiných vynášejí výrok sami nad sebou, a Bůh tento soud uznává za správný. Přijímá jejich vlastní odsudek namířený proti nim samým.“ (MB, str. 124)

3. S kým se spolčujeme, soudíme-li jiné? Zj 12, 10; srovnej Zach 3, 1–3.

„Satan má mnohé pomocníky. Mnozí předstírají, že jsou křesťany, a přece pomáhají pokušiteli, aby símě pravdy vyrval ze srdcí lidských. Jiní poslouchají kázání slova Božího a doma je kritizují. Kázání posuzují tak, jako by hovořili o nějaké světské přednášce nebo politické řeči. O poselství, které měli přijmout jako slovo Boží, mluví s podceňováním nebo s nevhodnými poznámkami. Povaha, pohnutky a počínání kazatele, jakož i chování některých členů, je jim často terčem posměšků. Vrchol všeho je, že tak jednají i před lidmi neobrácenými nebo v přítomnosti dětí.“ (COL, str. 45. 46)

4. Proč nemáme být utrhači a škůdci jedni druhým? 3 Moj 19, 15. 16; Gal 5, 15.

„V uvedeném textu (Gal 5, 15) Pavel výstižně přirovnává situaci sboru k poměrům mezi lidojedy. Galaťané si počínali jako divoké, dravé šelmy. Slovem i činem napadali jedni druhé. Nebyly vyloučeny ani pomluvy, na cti utrhání a urážení.“

Církevní dějiny nám zaznamenávají smutné případy skupin věřících, na kterých se toto Pavlovo varování splnilo. Jednota víry a jednota věřících byla předmětem prosby našeho Pána, jak je zaznamenáno u Jana 17. kap. Okolnosti, které tu popisuje Pavel, neslouží žádnému sboru k jeho duchovnímu růstu.“ (6BC, pozn. ke Gal 5, 15)

S O U Z E N Í

5. Kdo dovede nejlépe posoudit činnost člověka? Žid 12, 23.

„Žádný člověk nemá právo posuzovat jednotlivé služebníky Boží. Jedině Pán může posoudit činnost člověka a každému odplatí podle jeho skutků.“ (AA, str. 276)

6. Komu Bůh svěřil soud? Sk 17, 30. 31; 2 Tim 4, 8.

„Dříve než lidé vstoupí do příbytků nebeských, musí být jejich životní případy prověřeny a jejich povahy a skutky musí posoudit Bůh. Všichni budou souzeni dle svých skutků zapsaných v knihách a vezmou též odplatu dle svého jednání. Tento soud není odbýván při smrti člověka. Pozoruj slova apoštola Pavla: ‚Bůh ... uložil den, v kterémž bude soudit všechn svět v spravedlnosti skrze toho muže, kteréhož k tomu vystavil, slouže k víře všechněm, vzkříšením jeho z mrtvých‘. Zde apoštol zřejmě poukazuje na určitou dobu, v budoucnu ustanovenou pro soud světa.“
* (GC, str. 548)

7. Jak budou souzena naše slova? Mat 12, 36. 37; srovnej Přísl 18, 21.

8. Podle čeho nás bude soudit Bůh? Jak 2, 10—12; Kaz 12, 13. 14.

ZÁPAS S POKUŠENÍM SOUDIT JINÉ

9. Jak se máme chovat k chybám jiných? Gal 6, 1.

„Přebývá-li ve vás Kristus, nebudete hlídat jiné, abyste je přistihli při nějakém poklesku nebo odhalovali jejich chyby. Místo obviňování a odsuzování budete se snažit jim pomoci, být jim k požehnání a usilovat o jejich záchranu. S bloudícími budete jednat podle napomenutí: ‚Jen se každý měj na pozoru, abys neupadl do pokušení i ty‘. (Gal 6, 1) Připomeňte si, kolikrát jste sami klesli a jak těžko člověk nachází správnou cestu, když ji opustí. Nebudete strkat svého bratra ještě do větší temnoty, ale srdcem plným soucitu mu řeknete o jeho nebezpečí.“ (MB, str. 128)

10. K jakému vzájemnému vztahu nám radí Pán Ježíš? Jan 15, 12. 17; srovnej 1 Pet 4, 8.

Nejúčinnější obranou proti posuzování jiných je láska. Láska a laskavost patří k sobě. Jsou-li v srdci, vypuzují ducha odsuzování.

Pravá láska nikdy nesoudí nespravedlivě, nezveličuje chyby a poklesky jiných. Naše láska jedněch k druhým má být jiná, než jakou projevovali farizeové. Nemáme-li v srdci Kristovu lásku, pak ho opravdově neznáme. Pamatujme, že duch souzení a odsuzování nemá nic společného s duchem, který prosí: „Abba, Otče.“ Tak volá jen duch lásky.

11. Nač bychom měli vždy pamatovat, jsme-li v pokušení soudit jiné? Řím 14, 12. 13.

Často musíme rozhodovat o tom, co se týká jiných a často přitom musíme zhodnotit a posoudit, zda to či ono je správné. Písmo nás nabádá, abychom „zkoumali duchy, jsou-li z Boha; vždyť mnoho lživých proroků vyšlo do světa“ (1 Jan 4, 9). Obvykle jde o záležitosti sňatku,

křtu, volby sborových činovníků, otázky sborové kázně, zaměstnání evangelistů či jiných pracovníků a mnoho jiných problémů, vyžadujících správný úsudek o duševních, tělesných a mravních kvalitách, předpokladech a úmyslech jednotlivců. V každém případě by hodnocení mělo být spravedlivé a podle ducha onoho významného pravidla u Mat 7, 12, ne unáhlené a odsuzovačné, které by člověka odpuzovalo.

12. Co bychom měli udělat před každým pokušením někoho soudit? Mat 7, 3–5.

„Pán Ježíš přikazuje tomu, kdo obviňuje, aby si nejprve z vlastního oka vyňal břevno, zřekl se souzení, vyznal vlastní hříchy a zanechal je, než začne někoho napravit.“ (MB, str. 123)

---

8. úkol — 22. srpna 1970

Modlitební bdělost

Základní verš: Mar 13, 35.

Ve 13 kap. ev. Marka, kde jsou zaznamenána slova „Bděte“, Ježíš předpovídá svým učedníkům zkázu jeruzalémského chrámu. Varuje je před nebezpečím svodu. Říká jim, jak budou nenáviděni pro evangelium, které se má roznést do celého světa. Verše 24. a 25. popisují znamení jeho příchodu. Na konci této kapitoly nám říká, že nikdo neví o dni ani hodině jeho příchodu, ani andělé, toliko Otec. Proto varuje: „Bděte tedy“. Proč máme bdít? Aby nás při svém příchodu nenašel spící.

PŘÍKAZ BDÍT

1. Na koho se vztahuje Kristův příkaz bdít? Mar 13, 37.

„Ježíš nám zanechal tato varovná slova: ‚Bděte tedy, neboť nevíte, kdy přijde Pán domu, zdali večer, či o půlnoci, či za kuropění, či ráno, aby vás, když přijde nenadále, nenalezl spící.‘ Církev má povinnost bdít v jakkoli nebezpečné době, dlouhé nebo krátké. Zármutek není omluvou naší bdělosti. Soužení nemá vést k lhostejnosti, ale k dvojnásobné ostražitosti. V čase potřeby, zármutku a nebezpečí Kristus svým příkladem usměrňoval církev ke zdroji síly. Právě bdělost má být znamením církve jako lidu Božího. Toto znamení odlišuje bdělé jednotlivce od světa.“ (2T, str. 205)

2. Jak pilní máme být v modlitbě a bdělosti? Ef 6, 18.

„Záměrem modlitební vytrvalosti není úsilí o změnu Boží vůle. V přirovnání by to bylo asi tak, jako když si dítě u neochotných rodičů nakonec své přání vyvzdoruje. Modlitební vytrvalost však naznačuje, že prosící člověk je připraven přijmout od Boha to, co Bůh uzná za vhodné.“ (6BC, pozn. k Ef 6, 18)

3. Jaké napomenutí o modlitbě dává církvi Pavel? Kol 4, 2; srovnej 1 Tes 5, 2–6.

4. Co máme dělat kromě bdění? Zj 3, 2; srovnej Iz 35, 3. 4.

„Každému, kdo vstupuje do řad církve při křtu, má být určen okruh jeho povinností.“ (7T, str. 30)

„Kdyby každý jednotlivec z vás byl živým misionářem, pak by se poselství pro tuto dobu brzy zvěstovalo všem národům, pokolením a jazykům na celém světě. To je dílo, jež se musí vykonat před Kristovým příchodem v moci a veliké slávě.“ (6T, str. 438)

DŮVODY K BDĚNÍ A K MODLITBĚ

5. Proč jsme napomínáni bdít a modlit se? 1 Pet 4, 7; srovnej Mar 13, 33–36.

„Zvěst o blízkosti soudu nad světem je skutečně vážná. Petrova rada věřícím, hlavně v dalších verších, mluví o naléhavosti, neboť konec všeho je blízko.“ (7BC, pozn. k 1 Pet 4, 7)

6. S jakým protivníkem musíme bojovat? 1 Pet 5, 8; srovnej Zj 12, 12.

„Čím se více dovídáme o prvních dobách křesťanské církve a čím víc poznáváme, s jakou úskočností satan usiloval o to, aby oslabil a zničil, tím lépe budeme připraveni odolávat jeho klamům a čelit přicházejícímu nebezpečí. Žijeme v době, kdy přijdou soužení, jaká svět dosud neviděl. „Běda těm, kteříž přebývají na zemi a na moři; neboť ďábel sestoupil k vám, maje hněv veliký, věda, že krátký čas má“. Bůh však stanovil meze, které satan nemůže překročit. Setrváme-li ve víře, budeme bezpečni, když se budeme přidržovat Ježíše.“ (5T, str. 297)

7. Co nám pomáhá uniknout pokušení? Mat 26, 41.

„Kristus je dokonalý vítěz, a my musíme být také dokonalí, celí, nemající nedostatku, bez poskvrny a vrásky. Za vykoupení člověka zaplatil Kristus nekonečnou cenu. Vítězství nad vlastním zkaženým srdcem a satanskými pokušeními si vyžádá nesmírné úsilí, stálou bdělost a vytrvalé modlitby. Teprve pak můžeme očekávat radostný výsledek, jímž je dar věčného života. Kromě toho budeme šťastni již zde na zemi z vědomí vykonané povinnosti a budeme se těšit větší úctě a lásce těch, kteří jsou kolem nás.“ (4T, str. 39)

8. Jaké napomenutí dává Pavel před falešným učením a svody? Sk 20, 29–31.

„Satan chce ostatky lidu Božího zatáhnout do všeobecné záhuby, která čeká tento svět. Čím více se blíží druhý příchod Kristův, tím rozhodnějším a odhodlanějším je ve svém úsilí. Povstanou mužové a ženy, kteří budou tvrdit, že mají nové poznání nebo zjevení, jež směřuje k tomu, aby podkopalo víru v základní pravdy. Jejich učení nikterak neobstojí ve zkoušce slova Božího, a přece lidé podlehnou jejich klamům. Kolují falešné zprávy, a mnozí upadají i do této léčky. Lidé věří těmto pověstem, znetvořené je šíří dál a přijímají tak podávanou ruku arcipodvodníka. Tento duch se vždy neprojevuje odmítnutím Božího poselství, protože nevěra se jeví různým způsobem. Každá falešná představa živí a upevňuje tuto nevěru a vede mnohé duše falešným směrem.

Nestačíme být dosti bdělí vůči těm různým formám bludu, neboť satan se pokouší odvádět lidi od pravdy různými způsoby.“ (5T, str. 295. 296)

9. Jak lze uniknout zlu, které přichází na svět? Luk 21, 36.

10. Jakou osobní radu o učení dává apoštol Pavel? 1 Tim 4, 16.

„Úspěšný vedoucí sboru bude nejen žít příkladným životem, ale také bude rozumět Písmu. Duch svatý nemůže požehnat snahy těch, kteří usilují o záchranu lidí, přitom však zanedbávají důkladné studium Božího slova.“ (7BC, pozn. k 1 Tim 4, 16)

DVĚ TŘÍDY LIDÍ PŘI KRISTOVĚ PŘÍCHODU

11. Jak zlobně působí na charakter věřícího nedbalý a lhostejný postoj vůči Kristovu příchodu? Luk 12, 45—46.

„Onen zlý služebník, který si řekl: ‚Prodlévá pán můj přijítí, vyznává, že čeká Krista. Byl služebníkem zevně oddaným Boží službě, zatímco v srdci povoloval satanovi. Otevřeně nepopírá pravdu jako nějaký posměvač, ale ve svém životě projevuje, co je skutečně v jeho srdci — že totiž pán se svým příchodem prodlévá. Povýšenost jej přivádí k bezstarostnosti o věčné zájmy. Přijímá zásady světa a přizpůsobuje se jeho zvykům a způsobům. Sobectví, světská pýcha a ctižádost v něm převládá. Z obavy, aby jeho bratři nestáli výše než on sám, začíná jejich snahy ponížovat a napadá jejich pohnutky. Tím ubíjí své spolu-slugebníky. Čím více se odcizuje Božsmu lidu, tím víc je bezbožnějši. Nacházíme jej jíst a pít s opilci ve společnosti milovníků světa a lidí ovládnutých podobným duchem. Uspává ho tělesná jistota a přemáhá zapomnětlivost, lhostejnost a lenost.“ (5T, str. 101. 102)

12. Jaký účinek má na člověka radostné očekávání návratu Páně? Luk 12, 35—37; 1 Jan 3, 3.

„Jelikož přesně nevíme, kdy přijde, musíme bdít. Ti, kdož očekávají na Pána, očisťují své duše poslušností pravdy. Jsou ostražití a přitom věrně konají své povinnosti. Vědí, že Pán je ve dveřích, a proto horlivě spolupracují s nebeskými bytostmi při zachraňování duší. To jsou věrní a moudří služebníci, kteří dávají domu Páně ‚pokrm v pravý čas‘ (Luk 12, 42). Zvěstují pravdu, která je dnes potřebná.“ (DA, str. 639)

Přemáhej zlo dobrem

Základní verš: Řím 12, 21.

Jednou z nejpovzbudivějších částí evangelia je jistota osobního vítězství. Lidská přirozenost říká: „To nejde“. Apoštol Pavel, puzen Duchem, říká: „Přemáhej zlo dobrem.“ (Řím 12, 21). Kristus není lhostejný k našemu zápasu se zlem. Ví, že lidské srdce není s to přemoci tolik zla, kolik je ho na světě a které proniká do nejtajnějších záhybů srdce. To se týká každodenních skutečností života. Prvním krokem boje proti zlu je uvědomit si, že s ním musíme zápasit a věřit, že Kristovou mocí lze nad ním zvítězit. Zlo se stává hříchem teprve tenkrát, když mu povolujeme. O tom čteme: „Satan podněcuje myšlenky a pocity, které otravují život i nejlepší lidí. Ale když jim nepovolujeme, když je odrazíme jako protivné, nebudeme vinni a nikdo nebude zasažen zlým vlivem.“ (TIMKH str. 140)

ROZDÍL MEZI ZLEM A DOBREM

1. Co je napsáno o Božím přehledu všeho dění na světě? Přísl 15, 3; srovnej 2 Par 16, 9.
2. Jakou zkušenost měl Pavel z boje dobra se zlem? Řím 7, 15—19.

„Člověk sám o sobě nemůže odolat moci zla. Vyšší síla se nás musí zmocnit dřív, než nás ovládnou zlé vášně. Pavel okusil marnost snahy člověka, usilujícího vlastní silou o spravedlnost.“ (6BC, pozn. k Řím 7, 8)

3. Jaký je přirozený stav člověka? Ž 14, 2. 3; Řím 3, 12; Jer 17, 9.

4. Jak protikladné postoje zajímají činitelé nepravosti a milovníci pravdy? Jan 3, 19—21.

„Kain nenáviděl a zabil svého bratra ne proto, že by mu byl Ábel učinil nějakou křivdu, nýbrž proto, že jeho skutky byly zlé, skutky pak jeho bratra spravedlivé. Tak za všech dob nevěřící nenáviděli ty, kteří byli lepší než oni sami. Ábelův život poslušnosti a neochvějné víry byl pro Kaina neustálou výčitkou. ‚Kdo zle činí, nenávidí světla a nejde k světlu, aby nebyly trestány skutky jeho‘ (Jan 3, 20) ... Čím jasněji vyzařuje nebeské světlo z charakteru věrných služebníků Božích, tím zjevnějšími se stanou hříchy nevěřících a tím rozhodněji bude jejich úsilí, aby zničili ty, kteří ruší jejich klid.“ (PP, str. 74)

5. Jaká bude podle Izaiáše odplata těch, kdo nechtějí rozeznávat dobré od zlého? Iz 5, 20. 24.

„Kdo tvrdošjně odmítá Boží milostivé varování, nebude nakonec s to rozlišit dobro od zla. Tak zcela dobromyslně označí správné za nesprávné a lež nazve pravdou. Dosáhne-li zvrácenost tohoto stupně, zkáza nebývá daleko.“ (4BC, pozn. k Iz 5, 20)

6. Co přikazuje Bůh svým dětem? Ž 34, 15; 37, 27.

„Život křesťana prochází kladem i záparem. Musíme odstoupit od zlého a přimknout se k dobru. Pouhé zdržování se zlého nestačí. Musíme být aktivními vykonavateli dobra.“ (3BC, pozn. k Ž 34, 15)

NAD ZLEM LZE ZVÍTĚZIT

7. Kdo nám zajistil vítězství? 1 Kor 15, 57; Řím 8, 37; srovnej Fil 4, 13.

„Kristovo vítězství bylo právě tak dokonalé, jako byla dokonalá Adamova porážka. Tak můžeme i my odpirat pokušením a přinutit satana, aby nás opustil. Ježíš zvítězil poslušností a vírou v Boha. Ústy svého apoštola nám praví: ‚Poddejte se tedy Bohu a vzepte se ďáblu, a uteče od vás. Přiblížte se k Bohu, a přiblíží se k vám.‘ (Jak 4, 7) Z moci pokušitele se nemůžeme sami vysvobodit, neboť on zvítězil nad lidstvem. Pokusíme-li se mu vlastní silou postavit na odpor, staneme se kořistí jeho nástrah; ovšak: ‚věže pevná jest jméno Hospodinovo; k němu se uteče spravedlivý a bude povýšen‘ (Přísl 18, 10). Satan se chvěje a utíká před nejslabší duší, která nalezla útočiště v tomto mocném jménu.“ (DA, str. 130. 131)

8. Čím smíme zvítězit nad zlem? 1 Jan 5, 4. 5.

„Jak nám může víra pomoci přemáhat svět? Jan nám dává odpověď v 5. verši, kde naznačuje, že víra, o ní mluví, přijímá Krista jako Syna Božího. Taková víra přivlastňuje Spasitelovo vítězství nad světem a opakuje v životě věřícího. Nezastavuje se při rozumovém souhlasu, ale vede k aktivní činnosti. Jako onen nemocný, který dostal příkaz vstát, pokoušíme se o to, co se zdá být nemožné. Když se chceme osvobodit z otroctví hříchu, Bůh nám pomáhá dosáhnout to, k čemu jsme se vírou upnuli.“ (7BC, pozn. k 1 Jan 5, 4)

9. Jak lze přemáhat zlo? Řím 12, 21.

„Pomstychtivost není znamením síly, ale slabosti. Kdo se dá snadno unést hněvem a opouští křesťanské zásady lásky a sebeovládání, utrpí porážku. Ten však, kdo potlačuje v sobě touhu po pomstě a zlo namířené proti němu

pokládá za příležitost k laskavosti, vítězí nad sebou a nad mocnostmi zla. To není jen samo o sobě ušlechtilejší, ale mnohem účinnější. Odzbrojí nepřítel a získává druhého člověka. Ani Bůh neuplatňoval vůči hříšníkům dávno zaslouženou odplatu, ale získal je láskou a milosrdenstvím. Je to právě Boží dobrota, trpělivost a dlouhoshovívavost, která vede lidi ku pokání.“ (6BC, pozn. k Řím 12, 21)

ZASLÍBENÍ VÍTĚZŮM

10. Co zaslíbil Pán vítězům církve v Efezu? Zj 2, 7.

11. Co bylo slíbeno vítězům církve v Sardis? Zj 3, 5.

Povšimněme si trojího zaslíbení v jednom verši, které platí nejen vítězům ze sardské církve, ale také všem dětkám Božím, které zvítězí. „Vítěz bude oblečen v bílý šat“, „nevymaže jeho jméno z knihy života“, „přiznám se k jeho jménu před Otcem a před anděly“.

12. Podle kterého všeobecného zaslíbení budou odměněni vítězové? Zj 21, 7.

Po skončeném boji svatí dosáhnou vítězství. Jejich odměna je jistá. Zdědí všechno. Jaké slavné dědictví! Jazyk neopíše tu krásu a rozsah! Vítězové nad vším zlým a hříšným jsou ti, kteří mají Kristu podobný charakter. Jsou čistí srdcem, a proto uvidí Boha. Jsou to ti, kteří ochotně šli za Pánem, kamkoli je vedl. Nyní budou „následovat Beránka, kamkoliv se ubírá“ (Zj 14, 4).

„O nic nemějte starosti“

Základní verš: Fil 4, 6.

Pamatujme, že Bůh je milosrdný a projevuje slitováním. Náš zármutek se dotýká jeho lásky. Písmo nás vyzývá, abychom se všim šli k němu v ujištění, že nic mu není nesnadné. Ten, který udržuje světy, ovládá chod vesmíru, je též Bůh, který pozoruje vše, co nás zneklidňuje. On dovede rozuzlit i ty nejspletitější problémy našeho života. Neuniknou mu neštěstí, která nás postihují, úzkost, která svírá naše srdce, ale ani upřímná prosba, kterou k němu vysíláme.

V Ý Z N A M N A P O M E N U T Í

1. Proč Pán Ježíš radí nemít starosti? Mat 6, 25. 34.

„Všichni, kdo pracují v Božím díle, jsou také v Boží péči. Kristus poukázal na ptactvo, na kvítí polní a chtěl, aby posluchači pozorovali Boží přírodu. ‚I zdali vy jich mnohem více nepřevyšujete?‘ (Mat 6, 26) Bůh věnuje všemu, co stvořil, přiměřenou péči. Prozřetelnost bdí i nad nepatrným vrabečkem, pečuje i o kvítí na poli a zelenou trávu. Velký Mistr-Umělec myslí i na lilie, jež svou krásou převyšují slávu Šalomouna. Tím více se stará o člověka, jenž je obrazem a slávou Boží. Chce, aby jeho dítky zjevovaly jeho povahu. Tak jako sluneční paprsky dodávají květinám jejich rozličné a jemné odstíny, tak dává Bůh člověka krásu své povahy.“ (DA, str. 314)

2. Jakého napomenutí máme dbát před koncem času? Luk 21, 34.

Dvacátá prvá kapitola Lukášova evangelia upozorňuje na situaci před příchodem Páně. Když Boží lid vidí předzvěsti Ježíšova příchodu, je varován před přílišným pečováním o tento život.

DŮVODY TOHOTO PŘÍKAZU

3. Jaké ujištění nám dal Bůh, že na nás bude vždy pamatovat? Iz 49, 14–16; srovnej Ž 40, 18.

„Izrael se obával, že Bůh zapomněl na zaslíbení daná otcům. Stav Izraele v době Izaiášově jakoby tomu nasvědčoval. Izaiáš však připomíná, že nemají ani potuchy o hloubce a trvání Boží lásky k jeho lidu. Po celou věčnost budou stopy po ukřižování na Kristových rukách trvalou připomínkou jeho lásky k hříšníkům.“ (4BC, pozn. k Iz. 49, 16)

4. Co máme dělat se svými starostmi? 1 Pet 5, 7; srovnej Ž 37, 18. 19. 25.

„Ať jsou vaše těžkosti a zkoušky jakékoli, přenechejte je Pánu. Pak je budete snášet lehčeji. Bude vám otevřená cesta poznání, jak byste se sami mohli zbavit zápletek a těžkostí, svých trampot a strádání. Čím bezmocnější se budete cítit, tím více budete čerpat sílu od Pána. Čím těžší budou vaše břemena, tím dražší vám bude pokoj, který získáte, když vložíte své viny na Spasitele.“

Od našich přátel nás mohou vzdálit různé okolnosti, třeba i široký oceán, avšak žádné okolnosti, žádné vzdálenosti nás nemohou odloučit od Spasitele. Kdekoli bychom byli, všude je nám po pravici, aby nám pomáhal, aby nás podpíral a těšil. Větší než láska matčina k dítěti je láska Kristova k těm, které spasil. Jest naši předností spočívat v jeho lásce s důvěrou v něho, neboť on za nás dal svůj život.“ (MH, str. 72)

5. Do jaké míry Bůh pečuje o naše potřeby? Fil 4, 19.

„Bůh se pečlivě stará o potřeby věřících. Eliášovi ve vyhnanství pomáhali krkavci... Tři mládenci v peci ohnivé zůstali při životě... Boží andělé slouží lidem a starají se o potřeby dědiců spasení. V posledních dnech, těsně před příchodem Kristovým, i v těch nejtěžších podmínkách, bude mít Boží lid postaráno o chléb a vodu... Kdo slouží Pánu, nemusí se bát, neboť On pečuje o své.“ (7BC, pozn. k Fil 4, 19)

„Náš nebeský Otec má tisíce způsobů, jak se o nás postarat i bez našeho vědomí. Ti, kdo si vzali za zásadu službu Boží především, setkají se s nepatrnými potížemi a naleznou přímou cestu.“ (MH, str. 481)

6. Jaký vliv má duševní pohoda na celkový stav člověka? Přísl 17, 22.

„Jsou mnozí věřící, kteří naříkají pod tíhou různých starostí, poněvadž se chtějí vyrovnat lidem ve světě. Zvolili si světský způsob života, vzali na sebe jeho obtíže a přijali jeho zvyky. Tak poskvrnili svůj charakter a živo se jim znechutil. Stálé úzkostlivé starosti je odvádí od jejich životního cíle. Náš Pán si však přeje, aby odložili toto otrocké jho. Vyzývá je, aby vzali na sebe jeho jho. Praví: ‚Jho mé zajisté jestií rozkošné a břímě mé lehké.‘ (Mat 11, 30) Úzkostlivé starosti zaslepují duchovní rozhled, takže nemůžeme pak rozeznat budoucnost; Ježíš však vidí konec od počátku. Z každé těžkosti má východisko a pro každý případ pomoc. ‚Aniž odepře čeho dobrého chodícím v upřímnosti‘ (Ž 84, 12)“ (MH, str. 481)

7. O čem nás učí příklad o pěti vrabečcích? Luk 12, 6. 7; srovnej Mat 10, 29–31.

„Mnozí mají o Boží prozřetelnosti nesprávný názor. Nedovedou sloučit milosrdenství a lásku s Boží povahou. Tvrdí, že velikost a majestát Boží nedovoluje Pánu zají-

mat se o nejslabší z jeho tvorů. „Zdaliž nebývá pět vracbečků prodáváno za dva penízky? A jeden z nich není zapomenutý před Bohem.“ (4T, str. 522)

BOŽÍ POMOC KE SPLNĚNÍ JEHO PŘÍKAZU

8. Co nám podle Pavla pomůže „o nic nemít starost“? Fil 4, 6.

Je dobře si pamatovat, že modlitba a víra jsou podstatně důležité, chceme-li splnit příkaz „o nic nemějte starosti“. Povšimněme si, jak Pavel zdůrazňuje: „Ale ve všem oznamujte Bohu svá přání modlitbou a prosbou s díky.“ Výraz „oznamujte Bohu“ předpokládá víru. Jedině ti, kdo v něho věří, oznamují své prosby Bohu.

9. Kterými napomenutími a zaslíbeními povzbuzuje žal-mista Boží věrné následovníky? Ž 37, 3–5.

Povšimněme si prvního slova každého z těchto veršů: „doufej“, „těš se“, „uval“. Každé slovo má zaslíbení. „Doufej — přebývej na zemi“, „těš se — a dá tobě žádosti srdce tvého“, „uval — oní zajisté všecko spraví“. Kdo doufá v Hospodina, těší se v něm a všechno uvaluje na něho, řídí se napomenutím: „O nic nemějte starosti“.

PŘÍKLADY BOŽÍ PĚČE

10. Jak se projevila Boží péče v Josefově životě? 1 Moj 45, 5–7.
11. Jak se Bůh postaral o rodinu jednoho z proroků? 2 Král 4, 1–7.

12. Jak vysvětloval Pavel těžkosti svého života? Fil 1, 12. 19.
13. Jak projevil Ježíš svou péči o pohany v Týru- a Sidonu? Mat 15, 21–26.

---

11. úkol — 12. září 1970

„Nezarmucujte Ducha svatého“

Základní verš: Ef 4, 30.

Každý člověk se ve svém životě setká s působením Boží milosti. Je to pro něho den světla a jedinečné příležitosti, je to čas milosti na smíření s Bohem. Tato milost má však své meze. Hlas milosti nás může oslovovat roky a my jej přitom můžeme zlehčovat a zavrňovat. Přejde však chvíle, kdy se milost ozve naposledy. Srdce zatvrdlo a ne-reaguje již na volání Ducha Božího. Člověk již neslyší onen něžný a přesvědčivý hlas, a tím přestává i varování a napomínání.

„Ten den nastal i Jeruzalému. Ježíš nad tímto městem plakal, ale nemohl mu pomoci. Učinil již vše. Izrael zavrhl varování Ducha svatého, a tím i jedinou možnost záchrany. Jiné pomoci už nebylo.“ (DA, str. 587)

P Ů S O B E N Í D U C H A S V.

1. Kterou funkci Ducha svatého uvádí Jan? Jan 16, 8.

„Ježíš popisuje úřad Ducha svatého slovy: „Až přijde, usvedčí svět z hříchu, ze spravedlnosti a ze soudu“ (Jan

16, 8). Duch svatý přesvědčuje o hříchu: Oddá-li se hříšník oživujícímu vlivu Ducha, pak bude veden ku pokání a přiveden tam, kde pozná důležitost poslušnosti božských požadavků." (AA, str. 52)

2. Která činnost Ducha svatého je zřejmá na Božích synech? Řim 8, 14.

„Vedení Duchem neznamená nějaké chvilkové hnutí, ale stálý vliv. Božími syny nejsou ti, jejichž srdce jsou příležitostně dotčena Duchem, ani ti, kteří tu a tam povolí jeho moci. Bůh za své syny uzná pouze ty, kteří jsou trvale vedeni jeho Duchem.

Všimněme si důležité skutečnosti, že usměrňující a proměňující moc Ducha svatého je v tom, že vede, a nikoli, že nutí. V plánu spasení není žádného násill. Duch přebývá pouze v srdcích těch, kdo jej přijímají vírou. A víra předpokládá ochotné a dobrovolné podřízení se vůli Boží a usměrňujícímu vlivu Ducha svatého." (6BC, pozn. k Řim 8, 14)

3. Jak jinak ještě nazývá Pán Ježíš Ducha sv.? Jan 16, 13.

„Výraz ‚Duch pravdy‘ se vyskytuje také v Jan 15, 26; 16, 13. Podle všeho důraz spočívá na tom, že Duch určuje, sděluje a obhazuje pravdu. Duch měl uvést učedníky ‚do všelike pravdy‘." (5BC, pozn. k Jan 14, 17.)

Lidé, kteří toužili po pravdě, se ve všech dobách ptali: „Co je pravda?“ Bůh dal tuto touhu po pravdě do srdce a nesmí být uhašena. Ve světě je plno bludů. Nejlepší prostředek na odhalení bludu je pravda. Pravda nepotřebuje obhájce. Pravdu můžeme poznat, neboť Ježíš řekl: „Poznáte pravdu“ (Jan 8, 32). Na otázku „Co je pravda?“ Písmo uvádí tyto odpovědi:

1. „Já jsem pravda.“ (Jan 14, 6)
2. „Duch je pravda.“ (1 Jan 5, 6)
3. „Tvé slovo je pravda.“ (Jan 17, 17)

4. „Zákon tvůj je pravda.“ (Ž 119, 142)

Zavrhnout Ježíše nebo Ducha sv. nebo slovo Boží nebo Boží zjevenou vůli, znamená zarmucovat Ducha.

4. Jak úzký je vztah mezi Kristem a svatým Duchem?
Jan 15, 26.

5. Jakou účast má Duch v našem obecenství s Bohem?
Řím 8, 26. 27.

„Musíme se modlit nejenom v Ježíšově jménu, ale i pod vlivem Ducha svatého. Tím jsou vysvětlena slova: ‚Sám ten Duch prosí za nás lkáními nevypravitelnými.‘ (Řím 8, 26) Takové modlitby Bůh rád vyslyší. Když se opravdově a vroucně modlíme ve jménu Kristově, pak již tato vroucnost je zárukou, že ten, který ‚je nade všechno mocen učiniti mnohem hojněji, než my prosíme‘ (Ef 3, 20), je také ochoten vyslyšet naše prosby.“ (COL, str. 147)

6. Jak působí dary Ducha na církev? Ef 4, 12—15; srovnej Ef 4, 3. 4; Sk 2, 1—4. 46.

„Kdyby věřící lid chtěl přijmout světlo, jak je mu podáváno v Božím slově, zavládla by mezi členy jednota, o kterou se Kristus modlil a kterou apoštol popisuje jako ‚jednotu Ducha ve svazku pokoje‘.“ (GC, str. 379)

7. Jaké zaslíbení dává Pán pro případ ohrožení nepřítelem?
Iz 59, 19.

„Často se zdá, že pokušení nelze odolat, poněvadž pokoušený, který zanedbal modlitbu, čtení a zpytování Písma, se nemůže okamžitě rozpomenout na Boží sliby a tak čelit satanovi zbraněmi Božího slova. Avšak andělé obklopují ty, kteří žádají o poučení ve věcech nebeských. V době nejvyšší potřeby jim uvedou na paměť pravdy, které potřebují.“ (GC, str. 600)

PODMÍNKY PŘIJETÍ DUCHA

8. Jaký význam připisuje Ježíš prosbě o svatého Ducha? Luk 11, 11–13.
9. Co je podle ap. Petra důležité pro přijetí svatého Ducha? Sk 2, 37. 38.
10. Jak odpovídá Bůh na poslušnost člověka? Sk 5, 32.

NEZARMUCUJME DUCHA

11. Jaké napomenutí dává Pavel ohledně Ducha? Ef 4, 30; srovnej 1 Tes 5, 19; 1 Moj 6, 3.

„Řecké znění lze překládat: ‚Přestaňte zarmucovat‘. Tu se jasně předpokládá osobnost Ducha svatého, neboť jen osobu lze zarmoutit.“ (6BC, pozn. k Ef 4, 30)

Jsmo napomínáni, abychom nezarmucovali Ducha, neboť jím jsme „zapečetěni ke dni vykoupení“. „Předpokládá se, že věřící vydrží a bude oslaven. To se stane tehdy, ‚jestliže tu svobodnou doufanlivost a tu chloubu naděje zachová pevnou až do konce.‘ (Žid 3, 6) Proto je důležité vyvarovat se i jednotlivého zarmoucení Ducha.“ (6BC, pozn. k Ef 4, 30)

12. Jaký je konečný důsledek hříchu proti svatému Duchu? Mt 12, 31. 32.

„Zavržením Krista se Židé dopustili neodpustitelného hříchu. Odmítnutím pozvání milosti můžeme spáchat tentýž hřích.“ (DA, str. 324. 325)

„Nejobvyklejším hříchem proti Duchu svatému je trvalé zlehčování nebeských výzev ku pokání. Každý krok k zavržení Krista je krokem k zavržení spásy a tudíž hříchem proti svatému Duchu.“ (DA, str. 324)

„Dokud nás Bůh volá ku pokání, k zavržení jakéhokoli hříchu, dotud máme naději. Odmítneme-li rozloučit se s hří-

chem a setrváváme-li v něm, stane se neodpustitelným, neboť Bůh nás přestane napomínat. Tak tomu bylo i v Saulově případě. Cteme o něm: „Saul nehledal odpuštění hříchů a smíření s Bohem, nýbrž osvobození od nepřátel. Svou vlastní tvrdostí a vzpourou odtrhl se od Boha.“ (PP, str. 676)

13. Jak bychom se měli denně modlit vzhledem k nebezpečí uhašování Ducha? Ž 51, 11. 12.

---

12. úkol — 19. září 1970

„Smířte se s Bohem“

Základní verš: 2 Kor 5, 20.

Při obrácení a posvěcení se lidé smířují s Bohem tím, začnou žít v souladu se zásadami jeho zákona. Na počátku byl člověk stvořen k obrazu Božimu. Byl v dokonalém souladu s přírodou a Božím zákonem; v srdci měl napsány zásady spravedlnosti. Hřích ho však Bohu odcizil. Potom už člověk nevyzařoval Boží podobnost. Jeho srdce se vzpíralo zásadám Božího zákona. „Tělesné smýšlení je nepřítelem Božím, neboť není podřízeno Bohu, ba ani nemůže býti.“ (Řim 8, 7) Avšak „Bůh tak miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby člověk mohl být smířen s Bohem. Kristovy zásluhy mu uzdravují, aby žil v souladu s Tvůrcem. Je to Boží milost, která mu obnovuje srdce a dává nový život. Tato změna je znovuzrození, bez něhož člověk nemůže uzříti Boží království.“ (GC, str. 467)

POTŘEBA SMÍŘENÍ

1. Co vnesl hřích mezi Boha a člověka? Iz 59, 2.

„Prvním krokem ke smíření s Bohem je přesvědčení o hřichu. ‚Hřích je přestoupení zákona.‘ ‚Skrze zákon poznání hřichu.‘ Má-li hříšník poznat svou vinu, musí svůj charakter měřit měřítkem Boží spravedlnosti. Ono je zrcadlem, které ukazuje dokonalost spravedlivého charakteru a pomáhá postihnout vlastní nedostatky.“ (GC, str. 467)

2. Jaký je podle Pavla účel smíření? 2. Kor 5, 18. 19.

„Lucifer obvinil Boha proto, aby povýšil sám sebe. Prohlásil, že Stvořitel vyžaduje sebezapření od druhých, ale sám však žádné sebezapření ani oběť nepřináší. Bůh přesvědčil celý vesmír, že pro spásu padlých a hříšných lidí přinesl tu největší oběť, jakou jen láska může dát. Neboť ‚Bůh byl v Kristu, v mir uvodě svět s sebou.‘“ (GC, str. 502)

MYŠLENKY O SMÍŘENÍ

3. Které proroctví předpovědělo smíření s Bohem? Dan 9, 24.

4. Čím byli pověřeni Kristovi poslové? 2 Kor 5, 20.

„Příklad kazatelů, kteří zastávají svatý úřad, by měl lidi vést k úctě k Bohu a bázni Boží. Když mužové, kteří jsou ‚na místě Kristově‘ zneužívají svého postavení k ukončení svých sobeckých nebo smyslných choutek, pak se stávají účinným nástrojem satanovým.“ (PP, str. 580)

5. Jaký byl vztah mezi Otcem a Synem v plánu smíření? 2 Kor 5, 19a.

„Dílo smíření dostává hlubší smysl, víme-li, že ‚Bůh byl v Kristu‘ a že v smírčí oběti trpěl se svým Synem. Čteme: ‚Láska Otcova i Synova je studnicí spasení pro ztracené lidstvo. Před svým odchodem Ježíš řekl svým úředníkům: ‚A nepravím vám, že já budu prositi Otce za vás, nebo sám Otec miluje vás.‘ (Jan 16, 26, 27) Bůh to byl, ‚jenž Kristem smířoval svět s sebou.‘“ (GC, str. 416, 417)

6. Jaká byla cena smíření podle Pavla? Řím 5, 10.

„Je pravda, že Kristova smrt umožnila Bohu učinit pro člověka to, co by jinak pro něho neudělal. Tim, že Kristus připravil cestu, lidé mohou získat Boží přízeň a vrátit se do svého rajského domova. Bez Kristovy oběti všichni lidé by sklidili nevyhnutelné důsledky hříchu a odboje v konečném zničení, až dopadne Boží hněv. To však neznamená, že by se Bůh potřeboval smířit s člověkem. Odcizení bylo ze strany člověka úplné a Bůh ve své veliké lásce začíná smíření: ‚Bůh byl v Kristu, v mír uvodě svět se sebou‘. Ačkoli Bůh velice nenávidí hřích, ještě více miluje hříšníka. Kristus nezemřel, aby Boha naklonil člověku, ale aby člověka navrátil Bohu.“ (6BC, pozn. k Řím 5, 10)

7. Co říká Pavel o Kristově smírčím záměru? Kol 1, 21, 22.

NADĚJE HŘÍŠNÍKŮ

8. Jaké je apoštolovo poselství o vykoupení? Ef 1, 7.

Smíření nelze oddělit od vykoupení. Slovo „vykoupení“ v Ef 1, 7 naznačuje myšlenku uvolnění, odkoupení od někoho. Jinými slovy je to „odpuštění hříchů“. To znamená, že hříšník je zbaven špíny a odsouzení, které do našeho života vnesl hřích. Vykoupení přináší nový život. Pavel o tom mluví jako o „novotě života“. (Řím 6, 4) Je to

Kristův život v srdci. Je to život, o němž apoštol řekl: „Co žije, nejsem již já, ale Kristus žije ve mně.“ (Gal 2, 20) Kristus nežije v srdci, dokud člověk nebyl smířen s Bohem. Jeho spásná milost to všechno činí pro hříšného člověka.

9. Proč byl Kristus připodobněn svým bratřím? Žid 2, 17.

Pisatel listu Židům jasně říká, že Kristus byl připodobněn svým bratřím ze dvou důvodů: předně, „aby se stal milosrdným a věrným veleknězem v Božích věcech“. Za druhé, aby „usmířoval hříchy lidu“. Smíření je výsledkem přijatého vykoupení. Přitom bychom si měli povšimnout, že je to čin Boží milosti, který vede muže a ženy k přijetí odpuštění a umožňuje jim jít novým životem v Kristu. Dílo obrácení a posvěcení nás smiřuje s Bohem a uschopňuje žít v souladu se zásadami jeho slova.

10. Co říká Jan, proč Bůh poslal svého Syna na svět? 1 Jan 4, 10.

To neznamena, že Boží hněv žádá usmíření, ale že Ježíš přišel učinit smíření za hříchy lidu. Řecký výraz zdůrazňuje, že Kristus sám je smířením i smircem. On je knězem i obětí.

11. Čeho potřebuje hříšník více než smíření? Řím 5, 10; Žid 7, 25.

Kristova smrt umožnila smíření, t. j. obnovu pokojného vztahu s Bohem. Kristův život umožňuje podržet tento vztah.

„Jestliže Kristova smrt měla tak spásnou moc pro uskutečnění našeho smíření, pak mnohem víc jeho život přivede naše spasení k radostnému cíli.“ (6BC, pozn. k Řím 5, 10)

12. Jaký bude slavný výsledek Božího plánu smíření? Zj 21, 1–7.

„Brzy uvidíme toho, k němuž jsme upínali všechny své naděje na věčný život. V jeho přítomnosti soužení a utrpení tohoto života se budou zdát ničím. Hleďte vzhůru, a víra vaše ať stále roste. Nechť vás tato víra převede bránou města do oné neomezené budoucí slávy, připravené pro vykoupené.“ (PK, str. 732)

---

13. úkol — 26. září 1970

„Budte dokonalí“

Základní verš: Mt 5, 48.

„Hebrejský výraz „dokonalý“ znamená úplnost, celost a upřímnost, která vždy souvisí s člověkem. Člověk s ‚dokonalým srdcem‘ byl člověk, jehož život byl úplně odevzdán Pánu. Tak byl Job označen ze ‚dokonalého‘ přes všechny své slabosti. Šlo tudíž o dokonalost spíše relativní než absolutní. Podobně byl i Noe ‚dokonalý‘, ač později podle slabosti těla. O dokonalosti se hovoří i v životě Abraháma

V Novém zákoně ‚dokonalost‘ znamená zralost a dospělost v protikladu k nezralosti dětského smýšlení. Dospělý člověk je ten, který dosáhl normální postavy, sílu a duševní rozvoj. Tato představa dospělosti jasně vyplývá z těchto textů: 1 Kor 2, 6; 14, 20; Ef 4, 13. 14; Fil 3, 15; Žid 5, 14. Pavel mluví o sobě a svých spoluvěřících jako již dokonalých, ale téměř jedním dechem napovídá, že v jistém smyslu dokonalost zůstává cílem, který nutno ještě dosáhnout.“ (S. D. A. Bible Dictionary, str. 840)

DŮLEŽITOST PŘIKÁZÁNÍ

1. Co si náhle uvědomil Adam a Eva po svém pádu? 1 Moj 3, 17.

První záznam o stvoření člověka zní: „I stvořil Bůh člověka k obrazu svému, k obrazu Božímu stvořil jej.“ (1 Moj 1, 27) Dokonalé stvoření! Dokonalá bytost! Ilřích však zmařil dokonalý život člověka; tím člověk ztratil svůj dokonalý charakter.

„Tedy otevřeny jsou oči obou dvou.“ Jaká ironie v těchto slovech, které zaznamenávají naplnění satanova dvojsmyslného slibu! Otevřelo se jim vědomí, uvědomili si, že již nejsou nevinní. Otevřel se jim smyslný zrak — viděli, že jsou nazí.

2. Co zdůraznil Ježíš svým posluchačům ve svém kázání na hoře? Mt 5, 48.

„Podmínky věčného života v době novozákonní jsou tytéž, jaké byly v ráji: dokonalá poslušnost, soulad s Bohem a zásadami jeho zákona. V každém přikázání a Božím napomenutí je jisté zaslíbení. Bůh se o to postaral, aby chom mu mohli být podobní a chce to umožnit všem, kteří se neřídí vlastní převrácenou vůlí a neodporují jeho milosti.“ (MB, str. 76)

3. Co řekl Pavel o dokonalosti? Fil 3, 12–14.

Je krajně nebezpečné tvrdit, že jsme již dokonalí. S Pavlem musíme říci: „Já nemyslím, že bych to již byl plně uchvátil. Spěchám k cíli, k ceně, jež záleží v Božím povolání shůry v Kristu Ježíši.“ (Fil 3, 13. 14) Kdo se chlubí vlastní dokonalostí, podobá se farizeům v době Kristově. Spurgeon výstižně řekl: „Kdo se chlubí dokonalostí, je dokonale pošetilý. Nikdy jsem neviděl dokonalého člověka. Každá růže má své trny a každý den svou noc. I slunce má skvrny a obloha své mraky.“

PROSTŘEDKY K DOSAŽENÍ DOKONALOSTI

4. Podle čeho hodnotí Bůh povahu člověka? 1 Sam 16, 7; srovnej Řim 14, 17.

„Židé se namáhavě snažili dosáhnout spravedlnosti vlastním úsilím a získat spasení svými skutky. Svým přísným zákonictvím zabředli do takových podrobností litery zákona, že úplně ztratili jeho Ducha. Kázáním na hoře chtěl Kristus obrátit jejich pozornost od plev k zrnům. Zákon se jim stal samoučelným. Zapomněli, že jeho záměrem bylo usměrnit jejich zřetel k vznešeným ideálům svrchované lásky k Bohu a sebeobětavé lásky k bližnímu. Důležité je také uvědomit si vztah mezi 48. a 45. veršem Mat 5. kapitoly.“ (5BC, pozn. k Mat 5, 48)

5. Který krok je třeba učinit na cestě k dokonalosti? Mat 16, 24, 25; srovnej Mat 10, 37, 38; 26, 39b.

„Boží zákon usměrňuje mysl věřícího, který se odevzdal Kristu. Je to královský zákon, osvobozující každého duchovně zotročeného člověka. Stane-li se člověk jedno s Kristem, je osvobozen. Podřízení se vůli Kristově znamená obnovu dokonalého lidství.“ (MH, str. 131)

6. Jak nám pomáhá Boží slovo při dosahování dokonalého charakteru? 2 Tim 3, 16, 17.

7. Co radí Jakub k dosažení dokonalosti? Jak 1, 4.

8. Co máme dělat podle rady pisatele listu Židům? Žid 6, 1.

„Posvěcení není výsledkem okamžiku, hodiny nebo dne, ale celého života. Nezískáme ho přílivem šťastných pocitů, neboť je výsledkem stálého umírání hříchu a ustavičného života pro Krista. Občasné slabé úsilí nemůže přivodit změnu charakteru. Jen dlouhým vytrvalým úsilím, přísnou

kázní a tvrdým bojem můžeme zvítězit. Dnes ještě nevíme, jak úporný boj nás čeká zítra. Dokud vládne satan, musíme přemáhat vlastní já a vítězit nad hříchem. Dokud žijeme, nemáme místa, kde bychom mohli říci: Všeho jsem dosáhl. Posvěcení je výsledkem celoživotní poslušnosti." (AA, str. 560. 561)

9. Co se děje v životě těch, kdo hledí na Krista? 2 Kor 3, 18.

DOKONALOST SE STÁVÁ SKUTEČNOSTÍ

10. Kdo jedině nám umožňuje dosáhnout dokonalost charakteru? Kol 2, 9. 10; srovnej 2 Pet 1, 4–8.

„Nesmíme spoléhat na to, co může vykonat člověk, ale na to, co pro nás může vykonat Bůh skrze Krista. Odevzdáme-li se cele Bohu, pak nás krev Krista Ježíše očisťuje od všech hříchů. Svědomí nás neodsuzuje. Skrze víru v Jeho krev mohou být v Kristu všichni dokonalí. Díky Bohu, že nejde o nemožné. Můžeme se dožadovat posvěcení. Smíme se těšit z Boží lásky. Nemusíme se trápit nad tím, co si Bůh a Kristus o nás myslí, neboť jde o to, co si Bůh myslí o Kristu, našem obhájci. Přijati jsme v Kristu.“ (2 SM, str. 32. 33)

11. Jaký ideál předložil Kristus své církvi? Ef 5, 25–27.

12. Jaká bude církev při Kristově příchodu? 1 Jan 3, 2.

„Kristus oblékne své věrné vlastní spravedlností, aby je mohl představit Otci jako svou slavnou církev nemající poskvrny, vrásky ani čeho podobného. (Ef 5, 27) Jejich jména jsou v knize života a čteme o nich: ‚Ti budou se mnou chodit v bílém šatě, poněvadž jsou toho hodni.‘ (Zj 3, 4)

Tak se splní Boží zaslíbení: ‚Milostiv zajisté budu nepravosti jejich, a na hřích jejich nevzpomenu více.‘ ‚V těch dnech a toho času, dí Hospodin, byla-li by vyhledávána nepravost Izraelova, nebude žádné, a hříchové Judovi, však nebudou nalezeni.‘ (Jer 31, 34; 50, 20)“ — (GC, str. 484. 485)
